

Kniha Jóel a laodicejská Církev adventistů sedmého dne – číslo čtyřicet jedna

Jeff Pippenger

2026-02-05

Číslo čtyřicet jedna

Leviticus dvacet tři představuje jarní a podzimní svátky a zobrazení těchto svátků je ve své struktuře božsky hluboké, stejně jako v dokonalém souladu počátečních a závěrečných struktur v rámci celkové stavby. Jarní svátky a podzimní svátky vzájemně odpovídají. Tato kapitola znovu a znovu vydává svědectví o Palmonim, podivuhodném Počtáři. Tato kapitola pevně a podivuhodně souvisí s poselstvím posledních dnů o sto čtyřiceti čtyřech tisících.

Číslo „23“ představuje smíření, které je spojením božství a lidství. Název Leviticus představuje kněžství jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc, neboť všichni proroci hovoří o posledních dnech a kněží posledních dnů jsou ti, které Petr označuje jako svaté kněžstvo. Petrovo svaté kněžstvo jsou moudří, kteří rozumějí rozmnožení poznání, jež přináší poselství Půlnočního volání. Pošetilí, neboli bezbožní, jak je označuje Daniel, rozmnožení poznání odmítají, a Ozeáš nás zpravuje, že z tohoto důvodu jsou jako kněží zavrženi.

Můj lid hyne pro nedostatek poznání; protože jsi zavrhl poznání, i já zavrhnu tebe, abys mi již nebyl knězem. Protože jsi zapomněl na zákon svého Boha, i já zapomenu na tvé děti. Čím více se rozmnožili, tím více proti mně hřešili; proto proměním jejich slávu v hanbu. Ozeáš 4,6.7.

Opilci Efraimovi, které Izajáš také nazývá „korunou slávy“, mají svou slávu proměněnou v „hanbu“. Ozeáš výslovně určuje, že ti, kdo odmítají rozhojnění poznání posledních dnů, jsou laodikejskou církví adventistů sedmého dne, neboť zaznamenal: „Můj lid.“ Jeho lid bude odmítnut jako kněží, a stává se to v závěrečné, čtvrté generaci, neboť má zapomenout na jejich děti, a děti představují poslední generaci.

Usmíření

Název „Leviticus 23“ znamená „smíření kněžství sto čtyřiceti čtyř tisíc“. Tuto pravdu lze odvodit již ze samotného názvu knihy ve spojení s číslem kapitoly. Smíření, o němž pojednává Leviticus dvacet tři, znamená „sjednocení v jedno“ a označuje spojení božství a lidství. Toto spojení je v Božím slově znázorněno množstvím symbolů, z nichž jedním je, že lidský chrám má být spojen s Chrámem Božím.

Lidský chrám má strukturu „23“ mužských a „23“ ženských chromozomů. Petr uvádí, že kněžstvo sto čtyřiceti čtyř tisíc je „duchovní dům“. Tyto chromozomy se spojují tak, jako se spojuje muž a žena, a co Bůh spojil, člověk nerozlučuje. Manželství je dalším symbolem smíření. Leviticus „23“ znamená spojení chrámu nebeského velekněze s chrámem kněží, jimiž je sto čtyřicet čtyři tisíc.

Dvacet dva veršů

Jarní svátky v Levitiku dvacet tři jsou představeny v prvních dvaadvaceti verších této kapitoly a podzimní svátky jsou představeny v posledních dvaadvaceti verších této kapitoly. Poslední verš je verš čtyřicet čtyři, symbol roku 1844, kdy desátého dne sedmého měsíce začal antitypický Den smíření, v naplnění Levitiku dvacet tři. Kapitola dvacet tři je rozdělena do dvou období po dvaadvaceti verších; obě tato období o dvaadvaceti verších jsou logicky spojena tím, že pojednávají o svátcích, avšak jsou také logicky oddělena Kristovou službou na nádvoří a v svatyni, znázorněnou jarem, a jeho službou ve Velesvatyni, znázorněnou podzimem.

22

Jarní i podzimní svátky jsou zastoupeny dvaadvaceti verši a tyto verše se shodují se svědectvím hebrejské abecedy, která se skládá z „22“ písmen. „22“ je desátkem z „220“, což je symbol spojení Božství a lidství. „220“ představuje počátek jak 2 520 let rozptýlení Judy, tak 2 300 let do Dne smíření. Výchozím bodem období 2 520 byl rok 677 př. Kr. a výchozím bodem období 2 300 byl rok 457 př. Kr., čímž se vymezuje dvě stě dvacet let jako spojovací článek mezi proroctvím o pošlapání Božího zástupu a proroctvím o pošlapání Boží svatyně. Obě tato proroctví skončila při příchodu předobrazného Dne smíření dne 22. října 1844.

Toho dne začalo dílo Kristovo při spojování lidského chrámu s Chrámem Božským, a tehdy se naplnily jak Abakuk 2,20, tak Jan 2,20. Abakuk označil, že Božské bylo tehdy ve velesvatyni, a Jan zaznamenal, že milleritský chrám, jenž měl vírou vstoupit do té velesvatyně, dovršil období čtyřiceti šesti let, které vyznačovalo vybudování milleritského lidského chrámu od roku 1798 až do roku 1844. Dějiny „46“ let, sestávající z „23“ a „23“, jsou znázorněny dílem Williama Millera, který poprvé začal předkládat poselství těchto dějin v roce 1831, „220“ let po vydání Bible krále Jakuba. Božské Slovo vydané v roce 1611 bylo spojeno s lidským poslem o „220“ let později, v roce 1831. Jak jarní, tak podzimní svátky jsou znázorněny „22“ verši.

Dvacet dva veršů o dvou řádcích téhož předmětu vyžaduje, aby bylo v prorockém smyslu prvních dvacet dva veršů položeno přes následujících dvacet dva veršů. Při uspořádání obou řádků tímto způsobem spojujete dílo nádvoří a svatyně, znázorněné v jarních svátcích, s Kristovým dílem ve Velesvatyni. Na této prorocké úrovni to představuje spojení dvou chrámů, které ilustruje Kristovo dílo smíření.

Když jsou verše jedna až dvacet dva uvedeny do souladu s verši dvacet tři až čtyřicet čtyři, vzniká prorocká linie, o níž vydává svědectví dvacet dva písmen hebrejské abecedy a symbolika vyjádřená číslem „22“, jakož i symbolika představovaná svátky spolu s naplněním těchto svátků v posvátných dějinách.

Počátek jarních svátků nejprve označuje sobotu sedmého dne a závěr podzimních svátků označuje sobotu sedmého roku. Kristus jako Alfa i Omega umístil sobotu na počátek i na konec dvou svědků „22“ v linii kněžství sto čtyřicet čtyř tisíc.

Sobota sedmého dne byla zvláštním světlem na počátku předobrazu Dne smíření roku 1844 a světlo soboty sedmého roku je světlem na konci. Sobota sedmého dne byla také prvním svatým shromážděním v Leviticu „23“, právě jako sobota sedmého roku je posledním svatým

shromážděním v této kapitole. Sobota je alfa i omega kněžské linie v kapitole „23“. První, totiž sobota sedmého dne, je alfou kněžství sto čtyřiceti čtyř tisíc, a poslední, totiž sobota sedmého roku, je omegou kněžství sto čtyřiceti čtyř tisíc.

„Ti, kdo mají společenství s Bohem, chodí ve světle Slunce spravedlnosti. Nezneuctvují svého Vykupitele tím, že by kazili svou cestu před Bohem. Nebeské světlo na ně září. Jak se přibližují závěru dějin této země, jejich poznání Krista a proroctví, která se k němu vztahují, velmi vzrůstá. V Božích očích mají nekonečnou cenu; neboť jsou v jednotě s jeho Synem. Pro ně je Boží slovo nepřekonatelné krásy a půvabu. Vidí jeho důležitost. Pravda se jím rozvíjí. Učení o vtělení je zahaleno jemnou září. Vidí, že Písmo je klíčem, který odemýká všechna tajemství a řeší všechny obtíže. Ti, kdo nebyli ochotni přijmout světlo a chodit ve světle, nebudou schopni porozumět tajemství zbožnosti, ale ti, kdo neváhali vzít na sebe kříž a následovat Ježíše, uvidí světlo v Božím světle.“ The Southern Watchman, 4. dubna 1905.

Zde, „blízko závěru dějin této země“, na konci antitypického Dne smíření, je „učení o vtělení“ obdařeno „jemnou“ září, tak jako bylo učení o sobotě sedmého dne na počátku antitypického Dne smíření.

„Ježíš odňal příkrov z archy a spatřila jsem kamenné desky, na nichž bylo napsáno Desatero. Užasla jsem, když jsem uviděla čtvrté přikázání přímo ve středu deseti přikázání, obklopené jemnou září světla. Anděl pravil: „Je to jediné z deseti, které vymezuje živého Boha, jenž stvořil nebesa i zemi a vše, co je v nich. Když byly položeny základy země, tehdy byl položen i základ soboty.““ Testimonies, svazek 1, 75.

Sobota sedmého dne, která je „základem“, stojí na počátku 3. Mojžíšovy „23“ a sobota sedmého roku uzavírá svědectví kněží, jak je znázorněno jarními a podzimními svátky. Sobota sedmého roku představuje chrám, který je vystavěn na tomto základu. Sobota sedmého roku na konci je znázorněna číslem 2 520, právě tak jako sobota sedmého dne je znázorněna číslem 2 300. Sobota sedmého roku představuje „učení o vtělení“. Sobota sedmého dne je znamením Stvořitele a sobota sedmého roku je znamením božství spojeného s lidstvem.

Srovnání linií

Když jarní svátky v Leviticu dvacet tři uvedeme do souladu s podzimními svátky, po svátku Paschy následuje následujícího dne sedmidenní svátek nekvašených chlebů a svátek prvotin následuje den poté, co začíná sedmidenní svátek nekvašených chlebů. Tři mezníky ve třech dnech.

Období sedmi dnů, které tvoří svátek nekvašených chlebů, začíná svatým shromážděním a týmž také končí. Den poté, co začíná svátek nekvašených chlebů, přichází svátek prvotin a zahrnuje oběť prvotin jarního ječmene. Letnice, nazývané také svátek týdnů, nastávají padesát dní po svátku prvotin, který označuje začátek období sedmi týdnů, jež končí čtyřicátého devátého dne, po němž následují Letnice, což znamená padesát.

Pesach začíná večer čtrnáctého dne. Pesach není svatým shromážděním.

Potom patnáctého dne nastává sedmidenní svátek nekvašených chlebů. První den i poslední den tohoto sedmidenního svátku jsou svatá shromáždění.

Následujícího dne, šestnáctého dne, přichází den prvotin. Poté začíná sedm týdnů, které jsou vyznačeny svátkem Letnic, a Letnice jsou jedním ze sedmi svatých shromáždění, představovaných jarními a podzimními svátky. Prvotiny nejsou svatým shromážděním.

Potom, prvního dne sedmého měsíce, svátek polnic je svaté shromáždění.

Den smíření desátého dne sedmého měsíce je svatým shromážděním, avšak nikoli svátkem.

První den svátku stánků je svaté shromáždění. Po sedmidenním svátku následuje osmý den stánků, ačkoli osmý den je považován za stojící mimo období představovaná svátky. Tento osmý den je svaté shromáždění.

To se rovná sedmi svatým shromážděním, zahrneme-li sobotu sedmého dne, která uvádí svátky. Sedm svatých shromáždění a sedm svátků, ačkoli jsou uspořádány jinak než svatá shromáždění. První a poslední waymarky jsou soboty, nejprve pro den, poté pro rok. V rámci svátků vymezených mezi alfa a omega sobotami je sedm svátků a pět svatých shromáždění. Zahrnete-li alfa sobotu sedmého dne a omega sobotu sedmého roku, máte sedm svatých shromáždění a sedm svátků. Rozumí se, že osmý den stánků není součástí svátku a vytváří hádanku osmého, jenž je ze sedmi. Na co zde poukazuji, je to, že Ježíš jako Palmoni uspořádal variace čísel v kapitole „23“ naprosto ohromujícím způsobem.

Jaro

Jarní svátky obsahují sedmidenní období svátku nekvašených chlebů, které zahrnuje alfa svaté shromáždění na počátku a omega svaté shromáždění na konci. Letnice jsou třetím svatým shromážděním v jarních svátcích. Letnice přicházejí po období sedmi týdnů, které vrcholí svátkem padesátého dne. Jarní svátky jsou vyznačeny čtyřmi svátečními dny a třemi obdobími. Pesach, nekvašené chleby, prvotiny a Letnice jsou čtyři sváteční dny a třemi obdobími jsou sedm dní nekvašených chlebů, čtyřicet devět dní, které předcházejí a zahrnují padesátý den Letnic, a první tři dny, které jsou obdobím sestávajícím ze tří kroků.

Oběť prvotin v období Paschy se shoduje s obětí prvotin v den Letnic; oběti prvotin ječmene v rámci třídenního období Paschy a oběť prvotin pšenice o Letnicích při završení letničního období čtyřiceti devíti — padesáti dnů.

Pád

Podzimní svátky začínají zvláštním svátečním dnem, který zahajuje desetidenní období vedoucí k soudu. Pět dní po soudu nastává sedmidenní svátek, z něhož první a poslední den těchto sedmi dnů jsou označeny jako svatá shromáždění. Od patnáctého do dvaadvacátého dne se slaví svátek stánků a poté je třiadvacátého dne vyznačen sobotní odpočinek země.

Když vezmeme podzimní svátky a položíme je přes jarní svátky, máme dvě linie, z nichž obě jsou představovány dvaadvaceti verši; jsou tedy znázorněny dvaadvaceti písmeny hebrejské abecedy.

Když se tak učiní, prvním mezníkem je svaté shromáždění soboty sedmého dne a posledním mezníkem je svaté shromáždění soboty sedmého roku.

Také patnáctého dne sedmého měsíce, když sklídíte plody země, budete slavit Hospodinu svátek po sedm dní; prvního dne bude odpočínutí, a osmého dne bude odpočínutí. Leviticus 23,39.

Letnice byly časným deštěm a Svátek stánků je pozdním deštěm. Vylití Ducha svatého o Letnicích bylo znázorněno jedním dnem a vylití znázorněné Svátkem stánků je obdobím, které se završuje a po němž následuje sabat, totiž osmý den ze sedmi dnů. Sabat, který následuje po konečném projevu vylití Ducha svatého, představuje sabat země odpočívající po tisíc let.

„V čase soužení jsme všichni uprchli z měst a vesnic, ale bezbožní nás pronásledovali a vnikali do domů svatých s mečem. Pozvedli meč, aby nás zabili, ale ten se zlomil a padl bezmocný jako stéblo. Tehdy jsme všichni dnem i nocí volali o vysvobození a to volání vystoupilo před Boha. Slunce vyšlo a měsíc se zastavil. Potoky přestaly téci. Vystoupila temná, těžká mračna a srážela se mezi sebou. Bylo však jedno jasné místo trvajících slávy, odkud zazněl Boží hlas jako hukot mnohých vod, a ten otřásl nebem i zemí. Nebe se otevíralo a zavíralo a bylo v pohybu. Hory se třásly jako třtina ve větru a vrhaly všude kolem rozeklané skály. Moře vřelo jako kotel a vyvrhovalo kamení na pevninu. A když Bůh oznámil den a hodinu Ježíšova příchodu a předal svému lidu věčnou smlouvu, vyslovil jednu větu a potom se odmlčel, zatímco ta slova se nesla zemí. Izrael Boží stál s očima upřenými vzhůru a naslouchal slovům, jak vycházela z úst Jehovových a nesla se zemí jako údery nejmohutnějšího hromu. Bylo to strašlivě slavnostní. A na konci každé věty svatí zvolali: „Sláva! Aleluja!“ Jejich tváře byly ozářeny Boží slávou a zářily slávou, jako zářila tvář Mojžíšova, když sestoupil ze Sinaje. Bezbožní na ně pro tu slávu nemohli hledět. A když bylo vysloveno nekončící požehnání nad těmi, kdo ctili Boha tím, že zachovávali Jeho sobotu svatou, zazněl mocný vítězný pokřik nad šelmou a nad jejím obrazem.“

„Tehdy započalo jubileum, kdy země měla odpočívat.“ Early Writings, 34.

Jubilejní rok je padesátý rok, po sedmi cyklech sedmi let, což odpovídá 49 dnům, které vedou k padesátému dni Letnic. Když je linie podzimních svátků spojena s jarními svátky, je zde 49 dnů, které vedou k Letnicím, jež označují počátek sedmidenního období Svátku stánků. Letnice a Svátek stánků se navzájem kryjí a společně vymezují období pozdního deště, které začíná brzy přicházejícím nedělním zákonem a pokračuje až do uzavření doby milosti, návratu Pána, a poté země odpočívá, jak je znázorněno sobotou sedmého roku, která je osmým dnem ze sedmi ve Svátku stánků.

Když spojíme obě řady o dvaadvaceti verších, činíme tak z několika důvodů. Obě řady mají dvaadvacet veršů, přičemž dvaadvacet je desátkem z 220, což je symbol spojení božství a lidství.

Obě řady představují hebrejskou abecedu o dvaadvaceti písmenech.

Obě linie představují svátky.

Obě linie představují dvě období žně v průběhu roku.

Obě linie představují Kristovo dílo na nádvoří, ve svatyni a ve svatyni svatých. Leviticus označuje kněze a Ježíš je nebeský velekněz. Z těchto důvodů jsme oprávněni uplatnit metodologii „řádek za řádkem“ na čtyřicet čtyři veršů dvacáté třetí kapitoly Leviticu.

Letnice byly pro křesťanství časným deštěm a Stánky jsou pro křesťanství pozdním deštěm. Proto uvádíme jarní „den Letnic“ do souladu s podzimními sedmi dny svátku Stánků. Když sestra Whiteová uvedla: „V čase soužení jsme všichni uprchli z měst a vesnic“, určuje tím dobu, kdy Boží lid žije v pustině v důsledku pronásledování. Přebývání ve stáncích během období svátku Stánků je předobrazem dějin, které vedou přímo k sobotnímu jubilejnímu odpočinku pro zemi.

Den Letnic označuje počátek sedmi dnů Svátku stánků. Potom je jubileum znázorněno osmým dnem, totiž dnem po sedmi dnech Svátku stánků. Pět dní před Svátkem stánků byl Den smíření. Tak je pět dní před Letnicemi, které označují počátek Svátku stánků, vyznačen soud. Deset dní před soudem Dne smíření je svátek Trubek. Když se tyto linie spojí, pět dní před nedělním zákonem, znázorněným Letnicemi, je vyznačen soud. Deset dní předtím je vyznačen svátek Trubek.

Křest Kristův představoval Jeho smrt, pohřbení a vzkříšení. Tyto tři kroky jsou znázorněny Jeho smrtí o Velikonocích, Jeho pohřbením a odpočinutím v sobotu a Jeho vzkříšením v neděli. Tři dny Jeho smrti, pohřbení a vzkříšení jsou jedním mezníkem, který se skládá ze tří kroků. Proto začínáme spojení dvou linií jarních a podzimních svátků při vzkříšení. Vzkříšení třetího dne zahajuje období čtyřiceti devíti dnů, které vede k Letnicím, jimiž je nedělní zákon. Tomuto období čtyřiceti devíti dnů předchází svátek nekvašených chlebů, který začíná o jeden den dříve a sahá o pět dnů dále než den prvotin.

Od vzkříšení prvotin až k nedělnímu zákonu uplyne čtyřicet devět dnů, přičemž nedělní zákon je padesátým dnem. Pět dní před nedělním zákonem je znázorněn soud a deset dní před tímto soudem je vyznačeno varování polnic. Vzkříšení je prvním mezníkem; poté o pět dní později končí období nekvašených chlebů. Třicet dní po skončení nekvašených chlebů přichází varování polnic. O deset dní později je vyznačen soud Dne smíření a o pět dní později přichází nedělní zákon Letnic.

To určuje sedm mezníků v aplikaci jaro a podzimních svátků „řádek za řádkem“: počátek nekvašených chlebů, vzkříšení, konec nekvašených chlebů, varování trub, soud, Letnice a pozdní déšť. Těchto sedm mezníků je zasazeno mezi alfa sobotu sedmého dne a omega sobotu sedmého roku. Sedm mezníků, vložených mezi tyto dvě soboty, vymezuje a určuje období pěti dnů, po němž následuje období třiceti dnů, období deseti dnů, období pěti dnů a období sedmi dnů.

Když tedy uvedeme do souladu Kristovo vzkříšení, nacházíme čtyřicetidenní období, během něhož poučoval učedníky „tvář v tvář“, a poté vstoupil na nebesa. Potom byli učedníci po deset dní v horní místnosti. Těchto deset dní se uzavřelo o Letnicích, což je nedělní zákon. Tím se k linii kněží, znázorněné Levitikem „23“, přidává čtyřicetidenní období a desetidenní období.

Od vzkříšení zbývá pět dní do konce svátku nekvašených chlebů, poté třicet dní do výstrahy trubením, poté pět dní do Kristova nanebevstoupení, poté pět dní do soudu a poté pět dní do sedmi dnů letního deště Letnic.

Počátek sedmi dnů nekvašených chlebů je následujícího dne následován vzkříšením prvotín. Ke vzkříšení dochází v průběhu sedmi dnů nekvašených chlebů a pět dní po vzkříšení období nekvašených chlebů končí.

Tricet dní po skončení svátku nekvašených chlebů trouby označují výstrahu.

Pět dní po varování polnic Kristus po čtyřicetidenním vyučování vystoupil vzhůru. Jeho nanebevstoupení označilo začátek deseti dnů v horní místnosti.

Potom, pět dní po Jeho nanebevstoupení, je rozsudek vyznačen.

O pět dní později nedělní zákon Letnic otevírá sedmidenní období pozdního deště.

Sto čtyřicet čtyři tisíce jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Eliáš a Mojžíš byli zabiti 18. července 2020. Byli zabiti tam, kde byl ukřižován i náš Pán. Kristovo vzkříšení bylo předobrazem vzkříšení dne 31. prosince 2023. Před tímto datem, v červenci 2023, začal na poušti zaznívat hlas nesoucí poselství znázorněné jako nekvašený chléb. Kvas představuje blud, pokrytectví a hřích, a poselství z pouště bylo nekvašené. Od 31. prosince 2023 až do nedělního zákona navrhl Leviticus „23“ rámec smíření sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tento rámec je v souladu s Millerovým snem, s okny nebes v Malachiáš 3 a Zjevení devatenáct. Je v souladu se třetí a devátou hodinou ve svatém týdnu od roku 27 do roku 34 po Kr.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.

„Skrze poznání budou komnaty naplněny veškerým drahocenným a příjemným bohatstvím.“

„Pro mysl i duši stejně jako pro tělo platí Boží zákon, že síla se získává úsilím. Rozvoj přináší cvičení. V souladu s tímto zákonem poskytl Bůh ve svém slově prostředky k duševnímu a duchovnímu rozvoji.

„Bible obsahuje všechny zásady, které lidé potřebují pochopit, aby byli připraveni buď pro tento život, nebo pro život budoucí. A těmto zásadám mohou porozumět všichni. Nikdo, kdo má ducha vnímavého k jejímu učení, nemůže číst jediný oddíl Bible, aniž by z něho získal nějakou užitečnou myšlenku. Nejhodnotnější poučení Bible však nelze získat příležitostným nebo nesouvislým studiem. Její velký systém pravdy není podán tak, aby jej rozpoznal ukvapený nebo nedbalý čtenář. Mnohé z jejích pokladů leží hluboko pod povrchem a lze jich dosáhnout jen pilným zkoumáním a trvalým úsilím. Pravdy, které tvoří tento velký celek, je třeba vyhledávat a shromažďovat, tu trochu a tam trochu.“ Izajáš 28,10.

„Budou-li takto vyhledány a shromážděny, ukáže se, že k sobě dokonale přiléhají. Každé evangelium je doplněním ostatních, každé proroctví výkladem jiného, každá pravda rozvinutím nějaké jiné pravdy. Předobrazy židovského řádu se stávají zřejmými skrze evangelium. Každá zásada ve slově Božím má své místo, každá skutečnost svůj význam. A celá tato stavba, svým záměrem i provedením, vydává svědectví o svém Autorovi. Takovou stavbu by nemohla pojmout ani utvořit žádná mysl kromě myslí Nekonečného.“

„Při zkoumání jednotlivých částí a studiu jejich vzájemného vztahu jsou nejvyšší schopnosti lidské myslí uváděny do intenzivní činnosti. Nikdo se nemůže takovému studiu věnovat, aniž

by rozvíjel duševní sílu.

„Duševní hodnota studia Bible nespočívá pouze ve zkoumání pravdy a jejím uvádění v soulad. Spočívá také v úsilí potřebném k pochopení předložených témat. Mysl, která se zabývá jen všedními záležitostmi, zakrňuje a slábne. Není-li nikdy vedena k tomu, aby porozuměla velkým a dalekosáhlým pravdám, časem ztrácí schopnost růstu. Jako ochrana proti této degeneraci a jako podnět k rozvoji se nic nemůže vyrovnat studiu Božího slova. Jako prostředek intelektuální výchovy je Bible účinnější než kterákoli jiná kniha nebo všechny ostatní knihy dohromady. Vznešenost jejích témat, důstojná prostota jejích výroků, krása její obraznosti oživují a pozvedají myšlenky tak, jak to nic jiného nedokáže. Žádné jiné studium nemůže udělit takovou duševní sílu jako úsilí pochopit ohromující pravdy zjevení. Mysl, která je takto přivedena do styku s myšlenkami Nekonečného, se nemůže nerozšířit a neposílit.“

„A ještě větší je moc Bible při rozvíjení duchovní přirozenosti. Člověk, stvořený pro společenství s Bohem, může jediné v takovém společenství nalézt svůj pravý život a rozvoj. Byl stvořen, aby v Bohu nalézal svou nejvyšší radost, a v ničem jiném nemůže nalézt to, co by utišilo touhy srdce, co by nasýtilo hlad a žízeň duše. Kdo s upřímným a učenlivým duchem studuje Boží slovo a snaží se porozumět jeho pravdám, bude uveden do spojení s jeho Autorem; a kromě jeho vlastní volby není meze možností jeho rozvoje.“

„Ve svém širokém rozsahu stylu a témat má Bible něco, co zaujme každou mysl a osloví každé srdce. Na jejích stránkách se nacházejí dějiny nejstarobylější; životopis nejvěrnější skutečnému životu; zásady vlády pro řízení státu, pro uspořádání domácnosti — zásady, jímž se lidská moudrost nikdy nevyrovnala. Obsahuje filozofii nejhlubší, poezii nejsladší a nejvznešenější, nejvášnivější i nejdojemnější. Spisy Bible jsou nesmírně nadřazeny hodnotou dílům kteréhokoli lidského autora, i když jsou takto posuzovány; avšak nekonečně širšího dosahu, nekonečně větší hodnoty jsou tehdy, jsou-li nahlíženy ve svém vztahu k oné velké ústřední myšlence. Ve světle této myšlenky nabývá každé téma nového významu. V nejprostěji vyjádřených pravdách jsou obsaženy zásady vysoké jako nebesa a zahrnující věčnost.“

„Ústředním tématem Bible, tématem, kolem něhož se v celé této knize soustřeďuje každé jiné, je plán vykoupení, obnova obrazu Božího v lidské duši. Od prvního náznaku naděje ve výroku proneseném v Edenu až po onen poslední slavný zaslíbení ve Zjevení: ‚Budou hledět na jeho tvář a jeho jméno bude na jejich čelech‘ (Zjevení 22,4), je obsahem každé knihy a každého oddílu Bible rozvinování tohoto podivuhodného tématu — povznesení člověka — moci Boží, která nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista‘. 1 Korintským 15,57.“

„Kdo pochopí tuto myšlenku, má před sebou nekonečné pole ke studiu. Má klíč, který mu otevře celý pokladnicový dům Božího slova.“

„Věda o vykoupení je vědou všech věd; vědou, která je předmětem studia andělů i všech inteligentních bytostí nepadlých světů; vědou, která poutá pozornost našeho Pána a Spasitele; vědou, která proniká do záměru chovaného v mysli Nekonečného — „zachovávaného v mlčení od věčných časů“ (Římanům 16,25, R.V.); vědou, která bude předmětem studia Božích vykoupených po nekonečné věky. To je nejvyšší studium, jemuž se člověk může věnovat. Jako žádné jiné studium oživí mysl a pozvedne duši.

„Přednost poznání spočívá v tom, že moudrost dává život těm, kdo ji mají.“ „Slova, která vám mluvím,“ řekl Ježíš, „jsou duch a jsou život.“ „A toto je život věčný, aby poznali Tebe, jediného pravého Boha, a Toho, kterého jsi poslal.“ Kazatel 7,12; Jan 6,63; 17,3.

„Tvůrčí energie, která povolala světy k existenci, je obsažena v Božím slově. Toto slovo udílí moc; plodí život. Každý příkaz je zaslíbením; je-li přijat vůlí a přijat do duše, přináší s sebou život Nekonečného. Proměňuje přirozenost a znovu utváří duši k obrazu Božímu.

Takto sdělený život je rovněž udržován. „Ne samým chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z úst Božích“ (Matouš 4,4).

Mysl, duše, se utváří tím, čím se živí; a je na nás, abychom určili, čím bude sycena. Je v moci každého člověka zvolit si náměty, které budou zaměstnávat jeho myšlenky a utvářet jeho charakter. O každé lidské bytosti, která má výsadu přístupu k Písmu, Bůh říká: „Napsal jsem mu veliké věci svého zákona.“ „Volej ke Mně, a odpovím ti a oznámím ti veliké a nesnadné věci, které neznáš.“ Ozeáš 8,12; Jeremjáš 33,3.

„Se slovem Božím ve svých rukou může každý člověk, ať už je jeho úděl v životě jakýkoli, mít takové společenství, jaké si zvolí. Na jeho stránkách může rozmlouvat s nejušlechtilejšími a nejlepšími z lidského rodu a může naslouchat hlasu Věčného, když mluví s lidmi. Když studuje a rozjímá o tématech, do nichž „touží nahlédnout andělé“ (1 Petr 1,12), může mít jejich společenství. Může následovat kroky nebeského Učitele a naslouchat Jeho slovům tak, jako když učil na hoře, na rovině i u moře. Může přebývat v tomto světě v ovzduší nebe a předávat zarmouceným a pokoušeným na zemi myšlenky naděje a touhu po svatosti; sám pak vstupovat stále blíže a blíže do obecnství s Neviditelným; podobně jako ten dávný muž, který chodil s Bohem, přibližovat se stále více a více prahu věčného světa, až se brány otevrou a on tam vejde. Nebude se tam cítit jako cizinec. Hlasy, které ho přivítají, budou hlasy svatých, kteří byli na zemi, ačkoli neviditelní, jeho společníky—hlasy, které se zde naučil rozeznávat a milovat. Ten, kdo skrze slovo Boží žil v obecnství s nebem, se bude v společenství nebe cítit jako doma.“ Education, 123–127.